

Arrest

nr. 203 522 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 maart 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 november 2016 en dient op 8 november 2016 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 12 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, M(...) A(...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Izzatkhel, dat gelegen is in het district Hisa-i-Awal Kohistan van de provincie Kapisa. Op jonge leeftijd verhuisde uw familie echter naar Kabul, waar u eerst woonachtig was in de wijk Wazir Akbar Khan. Nadien verhuisde u met uw familie naar de wijk Microrayan en vervolgens, rond uw elfde, naar Khair Khana. U bent Tadjik en soennitisch moslim. U genoot negen jaar scholing en volgde ook gedurende tien maanden een cursus Engels.

Al sinds lange tijd bestond er een slechte relatie tussen uw vader en zijn neven omwille van een erfenis. Met de kleinzoon van een oom van uw vader, meer bepaald G(...) P(...), ging u op een bepaald moment op pad naar de rivier. U zag dat hij een wapen bij zich had en hij zei dat u het mocht gebruiken. Hij vertelde u ook over het feit dat hij ook grotere wapens bezat, die u mocht zien als u daarin interesse had. De volgende dag nam G(...) P(...) u mee met zijn motorfiets en ontmoette u nog twee anderen personen, A(...) Z(...) en N(...). A(...) Z(...) stelde u enkele vragen. Later op de avond ging u nog naar de jachtplaats. A(...) Z(...) liet u schieten met zijn wapen, waarna u het teruggaf. Toen u aangaf dat u naar huis wou gaan, bood A(...) Z(...) aan dat u nog enkele dagen bij hen kon blijven. U wilde echter huiswaarts gaan, maar er werd gezegd dat u elkaar op een andere dag nog zou treffen.

Later, op de avond van 15 jauza 1394 (5 juni 2015), verliet u de fitnessclub en ging u op weg naar huis. Op Sarak Hausastraat in de wijk Khair Khana werd u opgewacht door gewapende mannen. Ze verwondden u met een mes in uw linkerbeen en namen u mee naar een onbekende plaats. Uw vader diende dezelfde avond klacht in bij de politie van het 11e District aangezien u niet thuisgekomen was zoals gewoonlijk. Op aanvraag van de politie vond door gsm-provider Etisalat een controle plaats op de telefonische contacten die gepleegd waren door middel van uw telefoonnummer. U werd gedurende twintig dagen opgesloten. U kreeg er preken te horen over de islam, de ongelovigen en het plegen van jihad. U werd er ook geslagen. Op een bepaald moment trachtte u het vertrouwen te winnen van Mullah K(...), de overste, waarna u hem smeekte om u toelating te geven om uw familie te gaan bezoeken aangezien uw moeder ziek was. Uiteindelijk ging hij akkoord en werd u geblinddoekt vervoerd in een auto en naar de hoofdweg vlakbij uw huis gebracht. Toen ze u uit de auto lieten stappen, maakten ze u nogmaals duidelijk dat ze wisten waar u woonde door naar uw huis te wijzen. Er werd afgesproken dat u de volgende dag nog voor het ochtendgebed terug op deze plaats diende te staan. Een dag later, in de maand saratan 1394 (van 22 juni 2015 tot 22 juli 2015) bent u naar Pakistan gegaan. U verbleef er de volgende zeven à acht maanden ondergedoken bij de schoonzus van uw oom in de wijk Hayatabad van Peshawar. Deze familie kon documenten regelen voor u waardoor u naar het ziekenhuis kon gaan voor verzorging. U werd er niet geopereerd, maar kreeg er wel medicatie. Nadat u acht maanden verbleef in Pakistan en u niet meer in contact kon treden met uw familie, keerde u terug naar Afghanistan. Daar ging u opnieuw langs bij uw ouderlijk huis om te zien wat er met uw familie aan de hand was. U kon echter niemand van uw familie terugvinden. Hierna besloot u onder te duiken bij uw oom van moederszijde, M(...) S(...). U verbleef drie à vier maanden bij hem, totdat hij besloot dat u het land diende te verlaten.

U verliet Afghanistan op het einde van sambula of het begin van mizan 1395 (september-oktober 2016). U vroeg asiel aan in België op 8 november 2016.

Tot op heden zijn uw ouders, twee broers en zes zussen vermist.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en G(...) P(...), van wie u vermoedt dat hij achter uw ontvoering zit.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, medische documenten in verband met uw huidziekte, een medisch document betreffende uw littekens, een vaccinatiekaart, documenten in verband met de beroepsprocedure rond uw vermeende leeftijd, een document betreffende de controle op uw telefoonnummer, een document uit uw ontvoeringsdossier, een klachtenbrief en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw asielaanvraag stelde minderjarig te zijn. Er dient echter te worden gewezen op het feit dat de dienst Voogdij op 17 november 2016 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het militair hospitaal in Neder-over-Heembeek, en hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is (zie administratief dossier). U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn, roept tevens vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts is het van belang om in te gaan op de problemen die u ervoer door toedoen van de taliban. U stelt dat u door de taliban werd ontvoerd en dat ze u wilden voorbereiden om deel te nemen aan de jihad. Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt evenwel dat de wijze van rekrutering die u schetst in het geheel niet overeenstemt met de gangbare praktijk. Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. In het kader van de rekrutering wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft doorheen uw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij iemand plots zou worden ontvoerd om de taliban te vervoegen, is weinig aannemelijk.

Ook op volgende zaken moet de aandacht worden getrokken. Zo is het opmerkelijk dat u de overste van de taliban, Mullah K(...), zover zou hebben kunnen krijgen dat hij u liet naar huis gaan nadat u twintig dagen bij hen verbleef. U stelt dat u zijn vertrouwen trachtte te winnen, zijn handen en voeten kuste en deed alsof u met alles wat er gezegd werd akkoord ging (CGVS, p. 14). Voorts vertelde u hem ook dat uw moeder ziek was en u de oudste zoon was (CGVS, p. 14). Het CGVS acht het echter vreemd dat een overste van de taliban er zomaar mee akkoord zou gaan om iemand die ze kort voordien nog ontvoerden (wat voor de taliban wellicht geen eenvoudige klus was, rekening houdend met het feit dat dit in de door de overheid gecontroleerde hoofdstad Kabul zou zijn geweest) even naar huis te laten gaan om zijn zieke moeder te zien, terwijl hij nog geen zicht heeft op zijn loyaliteit tegenover de taliban. Dat Mullah K(...) er ondanks dit gebrek aan inzicht in uw persoon, toch mee instemde om u naar huis te laten gaan, is in deze context dan ook erg bedenkelijk.

U stelt verder dat u door hen ontvoerd en gedurende twintig dagen opgesloten werd (CGVS, p. 14). U werd geslagen en met een zweep bewerkt (CGVS, p. 13-14). Het is in die context bevreemdend dat u na een verblijf van zeven à acht maanden in Pakistan toch nog terugkeert naar uw ouderlijke woning in de stad Kabul om uw familie te vinden (CGVS, p. 18). U verklaarde dan wel dat u dit deed uit bezorgdheid over uw familie omdat u plots niet meer in contact kon treden met hen (CGVS, p. 8), toch valt dit niet te rijmen met de houding van iemand die twintig dagen in gevangenschap leefde bij de taliban en daar zelfs gefolterd werd. Meer nog, toen de taliban u vlakbij uw huis afzetten nadat ze u toelieten uw familie te bezoeken, maakten ze duidelijk dat ze wisten waar u woonde (CGVS, p. 18). Dat u in deze context toch zelfstandig terugging naar uw ouderlijk huis, strookt niet met uw vrees voor de taliban.

Verder is het van belang om in te gaan op de bewegingen van uw familieleden. Zo legt u geen eenduidige verklaringen af over hetgeen uw ouders ondernamen op het moment dat u vertrok naar Pakistan. Immers, nu eens stelt u dat ze ook vertrokken op dezelfde avond dat u vertrok naar Pakistan (CGVS, p. 10), terwijl u iets later dan weer aangeeft dat ze u op dat moment niet vertelden dat ze ook zouden weggaan (CGVS, p. 11). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze incoherente verklaringen, zegt u dat uw ouders niet van plan waren te vertrekken, maar dat u later, toen u reeds in Pakistan was, telefonisch vernam dat ze zich op een andere plaats bevonden (CGVS, p. 11). Dit is echter geen plausibele verklaring. Immers, dat u eerst stelt dat uw ouders vertrokken op hetzelfde moment dat u vertrok naar Pakistan, verschilt toch wel wezenlijk met het feit dat u maanden na uw eigen vertrek vernam dat ze vertrokken waren. Deze incoherentie stelt dan ook bijkomende vragen bij uw geloofwaardigheid.

Overigens is dit niet de enige incoherente verklaring over uw ouders. U stelt immers tijdens het interview op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) d.d. 28 december 2016 dat uw ouders zich op dat moment nog in

de elfde wijk van Kabul bevonden, alsook vertelde u ditzelfde over de woonplaats van uw broers en zussen (zie vragenlijst DVZ punt 13 en 17). Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u echter dat u niet weet waar uw familieleden zijn sinds u, na een tijdje in Pakistan, het contact met hen verloor (CGVS, p. 3). Echter, aangezien u het contact met hen verloor na een verblijf van vier à vijf maanden in Pakistan (CGVS, p. 12), kan verwacht worden dat u ook ten aanzien van DVZ zou aangeven dat u niet weet waar ze zich bevonden. Dat u bij DVZ destijds geheel andere verklaringen aflegde over de situatie van uw familie, ondermijnt uw geloofwaardigheid ten zeerste. Overigens bent u ook over dit laatste contactmoment met uw familie niet consequent. Immers, waar u tijdens DVZ verklaarde dat u het contact verloor met uw familie sinds uw vertrek (zie vragenlijst punt 13), zegt u tegenover het CGVS – zoals hierboven reeds aangehaald – dat u na vier à vijf maanden van uw verblijf in Pakistan geen contact meer kon maken met hen (CGVS, p. 12). Dat u ook over het laatste contact met uw familieleden niet éénduidig bent, doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Wat betreft het incident met G(...) P(...) dienen nog volgende zaken aangehaald. U stelt dat u zeven à tien dagen vóór uw ontvoering familie ging bezoeken in uw oorspronkelijke dorp Izzakhel en stelt dat u vermoedt dat G(...) P(...) te maken heeft met uw ontvoering (CGVS, p. 14-15). Vreemd genoeg heeft u met geen woord gerept over het bestaan deze G(...) P(...) in het eerste interview (zie vragenlijst DVZ), terwijl u blijkens uw huidige verklaringen nochtans vermoedt dat hij het was die ervoor zorgde dat u ontvoerd werd. Dat u zijn naam achterwege liet, is dan ook opmerkelijk. Temeer omdat u bevestigde tegenover het Commissariaat – generaal dat u bij DVZ alle problemen waarvoor u uw land bent ontvlucht in het kort heeft kunnen vertellen (CGVS, p. 2). Gevraagd of G(...) P(...) aangesloten was bij de taliban, zegt u dat u daarvan geen idee heeft (CGVS, p. 15). Toch mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich, indien u daadwerkelijk vermoedde dat deze persoon achter uw ontvoering zat, hiernaar zou geïnformeerd hebben bij uw familie na uw ontvoering en/of u hiervan enige indicaties zou hebben.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara is een indicatie van uw identiteit, doch, rekening houdend met de vastgestelde bedrieglijkheid van uw voorgehouden leeftijd, kan besloten worden dat aan de authenticiteit van dit stuk getwijfeld kan worden. Betreffende de vaccinatiekaart dient opgemerkt dat deze kaart dan wel bevestigt welke vaccinaties u reeds kreeg, maar op zich geen betrekking heeft op uw asielrelaas. De documenten in verband met de beroepsprocedure die uw advocaat wilde opstarten omtrent de leeftijdsbepaling, is evenmin in staat om uw asielrelaas aan te tonen. De medisch documenten die u kreeg na de consultaties met uw dermatoloog in Kabul, hebben louter betrekking op uw medische situatie. Betreffende het medisch document over uw littekens op uw rug, dient opgemerkt dat dit document dan wel aantoonst dat u littekens heeft, maar geen oorzakelijk verband aangeeft tussen de littekens en uw asielrelaas, laat staan dat deze aantonen dat de littekens het gevolg van foltering zouden zijn. Dit document is dan ook niet in staat de bovenstaande beoordeling om te buigen.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de klachtenbrief, het document over de controle op uw telefoonnummer en het ander document uit uw ontvoeringsdossier, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Dat de waarde van deze stukken zeer relatief is, blijkt tevens uit het feit dat u blijkbaar zelfs niet de moeite heeft gedaan om de inhoud van deze stukken te lezen. Over het document van Binnenlandse Zaken zegt u desgevraagd: "Ik wil niets verzinnen. Ik kan het niet lezen" (CGVS p.6) en ook over de andere documenten heeft u niet aan uw oom gevraagd wat er precies op genoteerd stond (CGVS p.7). Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF),

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 8 november 2016.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de

gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig.

Verzoeker is slachtoffer geworden van ontvoering en gedwongen rekrutering.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker. Verzoeker is een jonge man die het slachtoffer is geworden van ontvoering met het oog op samenwerking met de Taliban. Wat betreft zijn subjectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar zijn coherente verklaringen tijdens het gehoor CGVS.

Wat zijn objectieve vrees betreft wenst hij te verwijzen naar het volgende:

Het is een algemeen bekend feit dat jonge mannen slachtoffers worden van de gedwongen rekruteringen. Dit is eveneens bevestigd door de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de Taliban.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster verwijst naar de leeftijd van verzoeker en ze stelt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker getast is door dit element.

Verzoeker is niet eens met verweerster omwille van volgende redenen:

Verzoeker is geboren in een land waar leeftijd een relatief begrip is. De meeste Afghanen weten niet wanneer ze geboren zijn.

Volgens het leeftijdsonderzoek is verzoeker geen 17 jaar zoals hij beweert maar 20, 8 met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit wil zeggen 18 jaar.

Ten eerste:

In de Afghaanse identiteitsdocumenten staan meestal het volgende:

Visueel lijkt betrokken op iemand van bv. 16 jaar of 18 jaar.

Wanneer een administratie deze methode gebruikt om de leeftijd te bepalen, mag men verzoeker onmogelijk kwalijk nemen dat hij zijn juiste leeftijd niet weet.

Waarom is zijn geloofwaardigheid getast is een vraagteken. Verweerder heeft nagelaten om dit dossier op een objectieve wijze te onderzoeken. Het feit dat ze in het begin van de bestreden beslissing naar leeftijd van verzoeker verwijst en stelt dat verzoeker geloofwaardigheid gestat is, is een bewijs dat ze vooringenomen is in haar beslissing.

Verweerster is vertrokken met de gedachte tijdens haar onderzoek dat verzoeker niet geloofwaardig is. Hoe kan ze dan een objectieve beslissing nemen?

Verweerster kon evengoed dit argument als bijkomend op het einde van de beslissing betrekken.

Ten tweede:

De raadsman van verzoeker haalt dit argument (relatief begrip) in andere dossiers ook en uw Raad stelt dat dit een loutere bewering is.

De verklaringen van verzoekers raadsman is een loutere bewering. De woorden van verweerster is heilig.

Er is geen landeninformatie aanwezig in het dossier waaruit kan blijken dat leeftijd geen relatief begrip is in Afghanistan.

Uw Raad heeft geen onderzoeksbevoegdheden en daarom neemt ze het argument van verweerster zomaar over zonder dit dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Dit punt is wordt op systematische wijze gebruikt door verweerster om de algemene geloofwaardigheid van asielzoekers in twijfel te trekken.

Men mag in redelijkheid verwachten dat uw Raad dit punt niet zomaar overneemt, zonder eerst na te gaan aan de hand van de landeninformatie of leeftijd inderdaad een relatief begrip is in Afghanistan.

Het kan pas een beroep in volle rechtsmacht genoemd worden wanneer iedereen kan geloven dat rechten van verdediging niet geschonden is en alle nodige onderzoekdaden uitgevoerd zijn.

Verweerster hecht geen geloof aan de vrees voor vervolging van verzoeker, omdat deze niet overeen stemt met de landeninformatie.

Verzoeker is niet eens met dit argument omdat landeninformatie gedwongen rekrutering niet volledig uitsluit maar stelt dat in bepaalde gevallen dit wel voorkomt. Verweerster heeft zo schuldig gemaakt aan een verkeerde en selectieve lezing van haar eigen rapport.

Verweerster stelt zelf het volgende:

In kader van rekrutering wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen.

Deze informatie kan kloppen tot de komst van ISIS. Na de komst van ISIS zijn taliban enorm verzwakt omdat sommige radicale leden van Taliban overgelopen zijn tot taliban.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker zomaar de vertrouwens van de overste van taliban kon krijgen om vervolgens de toestemming te krijgen om naar huis te gaan omdat zijn moeder zeer ziek is.

Verweerster denkt dat ontvoering voor taliban een geen eenvoudige klus is omdat de hoofdstad door de overheid gecontroleerd wordt.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat taliban erin al een keer geslaagd zijn om verzoeker te ontvoeren.

Verweerster stelt dat taliban geen zich hadden over de loyaliteit van verzoeker en het is vreemd dat ze hem vrijgelaten hebben. Verweerster laat na om de verklaringen van verzoeker rekening te houden.

Verzoeker stelde uitdrukkelijk dat hij de vertrouwens van de overste gewonnen heeft.

Is er een groot verschil tussen het woord vertrouwens en loyaliteit?

Verweerster vond het niet geloofwaardig dat verzoeker na al die mishandelingen teruggekeerd zijn naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat hij niet met vakantie gegaan is maar uit de nood. Verzoeker ging naar de Kaboel, een stad die sterk in handen is van de overheid, aldus verweerster.

Als deze stad zo veilig is dan mag men van verweerster verwachten dat ze de terugkeer van verzoeker naar deze veilige stad niet tegen hem gebruikt.

Verzoeker deed dit omdat zijn familie spoorloos was EN hij ging zich daar niet vestigen.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen eenduidige verklaringen af gelegd heeft over hetgeen verzoekers ouders ondernomen op het moment dat verzoeker naar Pakistan vertrok.

Verzoeker heeft dit nieuws vernomen toen hij in Pakistan was. Verweerster gaat verder en stelt dat er nog een tegenstrijdigheid bestaat in de verklaringen van mijn cliënt bij de DVZ.

Verzoeker zou gezegd hebben dat zijn ouders op dat moment nog in de elfde wijk van Kabul bevonden.

Verzoeker meent dat deze vraag aan hem gesteld was als volgt: waar is het verblijfplaats van uw ouders in Afghanistan.

Verweerster neemt verzoeker ten onrechte kwalijk omdat hij de naam van Gul pacha niet gemeld heeft bij zijn gehoor bij de DVZ.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat de asielzoekers in 30 minuten gehoor bij de DVZ niet de kans krijgen om hun verhaal op een uitgebreide wijze uiteen te zetten. Verweerster is bewust van dit probleem en toch laat ze na om met dit element rekening te houden.

Verweerster stelt het volgende: Temeer omdat u bevestigde tegenover het CGVS dat u bij de DVZ alle problemen waarvoor u uw land bent ontvlucht in het kort heeft kunnen vertellen.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster dit als een punt gebruikt. Uw verhaal in het kort vertellen wil niet zeggen dat u alle details en de namen moet vermelden. Verweerster zelf is vaag met de formulering van haar vraag.

Dus u heeft alle problemen verteld waardoor u land heeft ontvlucht? (pagina 2 van het gehoorverslag)

Een retorische vraag:

Hoe kan men alle problemen in de eerste interview zeggen wanneer dit interview max 30 minuten in beslag neemt?

Verweerster is nalatig om deze vraag aan te passen en ze aarzelt geen seconde om het antwoord op deze vage vraag te gebruiken tegen asielzoekers.

Verweerster verwacht ten onrechte dat verzoeker zich moet geïnformeerd hebben over de betrokkenheid van Gul Pacha bij de Taliban.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker na zijn vrijlating direct gevlucht is naar Pakistan.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de voorgelegde documenten over de littekens in het lichaam van verzoeker. Verweerster stelt dat er geen oorzakelijk verband kan aangetoond worden.

Verweerster verwacht iets wat onmogelijk is. Hoe kan verzoeker een bewijs voorleggen waaruit een oorzakelijk verband kan aangetoond worden.

Een litteken is geen decoratie en men krijgt ze niet zomaar in zijn lichaam. Verweerster heeft nagelaten om dit als een begin van bewijs te zien en daarmee rekening te houden.

Verweerster gebruikt als excuus de verklaringen van verzoeker om zo de voorgelegde documenten in twijfel te trekken en vervolgens niet te onderzoeken.

Dit is veelzeggend.

Verweerster heeft 2 pagina's geschreven over de toepassing van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2,c Vw., maar zij heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b Vw.

De toepassing van artikel 48/4, § 2,b Vw. Is vanzelfsprekender in dit dossier dan de toepassing van artikel 48/4, § 2,c Vw.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel is gegrond."

En

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – gorrnd.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dat dit middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee

onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om te worden gerekruteerd door de taliban. Op een avond zou zij in de wijk Khair Khana in Kaboel door gewapende en gemaskerde mannen zijn aangevallen en in een auto gesleurd. Zij zou vervolgens zijn meegenomen naar een onbekende plaats waar zij gedurende twintig dagen zou zijn opgesloten samen met andere jongens. De verzoekende partij verklaart dat zij tijdens haar opsluiting verplicht werd te bidden en koranles te volgen en dat zij door haar ontvoerders werd gefolterd. Zij en de andere jongens zouden preken te horen gekregen hebben over de islam, de ongelovigen en het voeren van jihad. De verzoekende partij verklaart dat zij erin slaagde het vertrouwen te winnen van een leidinggevende *mullah* en van hem kon verkrijgen dat zij even terug naar huis mocht, zogezegd om haar zieke moeder te bezoeken. Toen de verzoekende partij in de buurt van haar huis werd afgezet, zouden haar ontvoerders haar hebben duidelijk gemaakt dat ze wisten waar zij woonde en dat zij haar de volgende dag voor het ochtendgebed op dezelfde plek zouden opwachten. Die nacht zou de verzoekende partij naar Pakistan zijn vertrokken, waar zij zeven à acht maanden ondergedoken zou hebben geleefd bij de schoonzus van haar oom in Peshawar. De verzoekende partij, die tijdens haar verblijf in Pakistan het

contact met haar familie in Afghanistan zou zijn verloren, zou vervolgens naar haar ouderlijk huis in Kaboel zijn teruggekeerd op zoek naar haar familie. De verzoekende partij verklaart dat zij in Kaboel nog drie à vier maanden bij haar oom langs moederskant verbleef alvorens deze oom haar naar het buitenland stuurde.

De verzoekende partij stelt te vermoeden dat een achterneef van haar, G. P., verantwoordelijk is voor haar problemen. Er zou immers al lange tijd een slechte relatie bestaan tussen haar vader en haar neven omwille van een erfeniskwestie. De verzoekende partij verklaart dat zij zeven à tien dagen voor haar ontvoering ging jagen met G. P. samen met twee kameraden van G. P. en dat bij het afscheid werd gezegd dat ze elkaar op een andere dag nog zouden zien.

De Raad hecht geen geloof aan bovenstaand asielrelaas omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban voor de rekrutering van nieuwe leden doorgaans beroep doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen (stuk 19, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde*" van 17 februari 2014). Rekrutering van individuen onder directe dwang buiten voormelde structuren blijkt volgens deze informatie slechts heel uitzonderlijk voor te komen en hoe dan ook beperkt te blijven tot gebieden die onder controle of sterke invloed staan van de taliban. Nu de verzoekende partij verklaart te zijn ontvoerd in Kaboel, welke stad volgens landeninformatie in het administratief dossier door de Afghaanse overheid wordt gecontroleerd, komt de door haar beschreven gang van zaken de Raad niet aannemelijk voor. Waar de verzoekende partij aanvoert dat voormelde informatie over de rekruteringspraktijken van de taliban niet langer actueel zou zijn en dat de taliban enorm verzwakt zijn doordat sommige leden zijn overgelopen naar Islamitische Staat, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij niet staft aan de hand van objectieve gegevens.

Het is daarnaast opmerkelijk dat waar de verzoekende partij haar problemen met de taliban linkt aan een erfeniskwestie met de neven van haar vader en stelt te vermoeden dat haar achterneef G. P. er achter zit, zij deze G. P. geheel onvermeld liet tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vermoedelijke link met G. P. betreft nochtans een kernaspect van haar asielrelaas en er mocht dan ook van de verzoekende partij worden verwacht dat zij hier melding van maakte toen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot het vertrek uit haar land van herkomst. Het gegeven dat haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een half uur duurde kan niet verklaren of verschoenen waarom zij een dermate belangrijk element niet vermeldde. Het kan verder niet overtuigen dat de verzoekende partij geen idee blijkt te hebben of G. P. al dan niet aangesloten was bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Dat de verzoekende partij na haar vrijlating meteen naar Pakistan is gevlucht, neemt niet weg dat zij vervolgens nog gedurende vier à vijf maanden contact zou hebben gehad met haar familie en sindsdien nog steeds contact heeft met haar oom en neven (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Zij toont aldus niet aan dat zij de mogelijkheid niet heeft gehad om zich na haar vrijlating te informeren over de persoon die zij ervan verdenkt verantwoordelijk te zijn voor haar ontvoering.

De geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt verder geschaad door de vaststelling dat zij incoherente verklaringen heeft afgelegd over haar zoektocht naar en de verblijfplaats van haar familie. De verzoekende partij verklaarde aanvankelijk dat zij reeds enkele dagen na haar vertrek vanuit Pakistan contact opnam met haar vader en van hem te horen kreeg dat haar familie het huis verlaten had en zich op een andere plaats bevond. Niet veel later verklaarde zij echter dat zij op het moment dat zij in Pakistan het contact met haar familie verloor, zo'n vier à vijf maanden na aankomst, zij de hulp inschakelde van haar oom. Deze oom zou dan naar haar ouderlijk huis zijn gegaan maar daar niemand hebben aangetroffen. De oom zou de verzoekende partij hebben opgebeld en gezegd dat haar familie misschien ergens op bezoek was. Toen de oom later een tweede keer langsging en opnieuw niemand aantrof, zou hij de politie op de hoogte hebben gebracht (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Deze gang van zaken valt niet te rijmen met verzoekers verklaring als zou hij reeds kort na aankomst in Pakistan van zijn vader hebben vernomen dat zijn familie het huis eveneens had verlaten en naar een andere plaats was gegaan. Gelet op verzoekers verklaring dat hij reeds in Pakistan te weten kwam dat zijn familie verhuisd was en na vier of vijf maanden het contact met hen verloor, mag worden verwacht dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 december 2016 zou hebben aangegeven dat hij niet weet waar zij zich bevinden. De verzoekende partij verklaarde toen echter dat haar ouders, broers en zussen nog steeds in de elfde wijk van Kaboel verblijven (stuk 16, verklaring DVZ, rubrieken 13A en 17). De uitleg in het verzoekschrift als zou de verzoekende partij de vraag naar de huidige

verblijfplaats van haar familie verstaan hebben als de vraag waar zij verbleven in Afghanistan, kan niet overtuigen. Er mocht van de verzoekende partij worden verwacht dat zij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben aangegeven dat zij niet wist waar haar familieleden zich bevinden indien er reeds gedurende meerdere maanden geen contact meer mee zou hebben gehad.

Tot slot dient nog te worden gewezen op een aantal onaannemelijke elementen in verzoekers asielaanvraag. Het is ten eerste niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die gedurende twintig dagen zou zijn vastgehouden en gefolterd door de taliban na haar verblijf in Pakistan nog naar haar ouderlijke woning in Kaboel zou zijn teruggekeerd op zoek naar haar familie, te meer daar de taliban duidelijk wisten waar zij woonde. Dergelijk gedrag doet in ernstige mate afbreuk aan de vrees die de verzoekende partij stelt te koesteren voor haar belagers. Het gegeven dat de stad Kaboel stevig in handen is van de Afghaanse overheid doet in dezen niet ter zake. Dit is relevant voor het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar heeft geen uitstaans met de persoonlijke vervolgingsfeiten die door de verzoekende partij worden aangevoerd. Dat de verzoekende partij niet naar Kaboel terugging om zich daar te vestigen, doet geen afbreuk aan het bijzonder risicovolle karakter van haar gedrag in het licht van de wetenschap dat de taliban op de hoogte waren van haar woonplaats in Kaboel. Ten tweede is het niet aannemelijk dat een leidinggevend lid van de taliban de verzoekende partij in die mate zou hebben vertrouwd dat hij ermee zou hebben ingestemd haar voor één nacht naar huis te laten gaan, erop vertrouwend dat zij de volgende morgen weer op post zou zijn om opnieuw met hen mee te gaan. Dat de taliban eerst moeite doen om de verzoekende partij te ontvoeren in de door de overheid gecontroleerde hoofdstad om haar vervolgens na twintig dagen de kans te geven zich aan hen te onttrekken, houdt geen steek. De enkele bewering dat de verzoekende partij het vertrouwen van de overste van de taliban had weten te winnen biedt geen toereikende verklaring.

De verzoekende partij uit kritiek op het feit dat de door haar neergelegde documenten niet in aanmerking worden genomen als begin van bewijs van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten, maar blijft in gebreke het oorzakelijk verband aan te tonen tussen de littekens waarvan het neergelegde medisch attest getuigt en deze feiten.

Het algemene betoog dat de verzoekende partij als jongeman het profiel heeft van slachtoffers van gedwongen rekruteringen door de taliban, zoals zou blijken uit richtlijnen van UNHCR, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Ter terechtzitting van 21 maart 2018 brengt de verzoekende partij middels een aanvullende nota vier foto's bij waarop de letsels te zien zijn die de verzoekende partij als gevolg van mishandelingen zou hebben opgelopen. De Raad stelt vast dat deze foto's geen enkele objectieve aanwijzing bevatten met betrekking tot de omstandigheden waarin deze letsels zijn ontstaan. Deze foto's kunnen derhalve geen oorzakelijk verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aantonen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in haar land van herkomst zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij voegt geen informatie die op het tegendeel wijst.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS